

15 år, idet der allerede er taget hensyn her-til ved det børnetillæg på for tiden 1 125 kr. pr. barn under 15 år, som indtægtsgrænsen ifølge socialministeriets bekendtgørelse (se- nest af 16. december 1957) forhøjes med. Dette børnetillæg nævnes nu udtrykkelig i selve lovforslagets § 9, stk. 2, næstsids- te punktum, hvorefter det fremtidig skal ud- gøre 1 600 kr. for hvert barn under 16 år og i øvrigt reguleres sammen med indtægts- grænserne.

Under hensyn til, at det har vist sig, at der i de senere år kun har været få tilfælde af dispensation fra indtægtsgrænserne i kraft af de foran nævnte årsager, forment- lig fordi der i stigende grad har været mulighed for at opnå støtte på anden måde, f. eks. invalidepension til hustruen og videre adgang til legater under uddannelsen, må det anses for hensigtsmæssigt, om man helt kunne komme bort fra disse lemperegler, således at det eneste afgørende for, om et medlem skulle stå i gruppe A eller gruppe B, blev størrelsen af den skattepligtige ind- komst. Det ville også i administrativ hen- seende være besparende.

Imidlertid vil det være betænkeligt helt at gå bort fra muligheden for dispensation fra indtægtsgrænsen, når der foreligger „andre forhold, der i væsentlig grad for- ringer en persons økonomiske stilling“. Disse ord — der også kan dække ordet „alderdom“ i lovforslaget — omfatter for- hold vedrørende personer, der midt i et kalenderår får forringede økonomiske for- hold enten derved, at forsørgeren på grund af sygdom eller alderdom helt ophører med at arbejde eller går stærkt ned i indtægt, eller derved, at hustruen ophører endeligt eller for længere tid med at arbejde på grund af forestående fødsel. Af sådanne til- fælde har direktoratet for sygekassevæsenet til stadighed en del forhold under behan- dling, og det må være betænkeligt helt at opgive muligheden for at lade sådanne per- soner blive anset for ubemidlede nydende medlemmer, før det ved årets udgang blev fastslået, at deres skattepligtige indkomst lå under den fastsatte indtægtsgrænse, når det dog var klart fastslået, at de pågældende på et tidligere tidspunkt havde haft en så betydelig indtægtsnedgang.

Direktoratet for sygekassevæsenet har i denne forbindelse nævnt, at dette hensyn

muligvis ville tilgodeses, hvis man i for- slagets § 9, stk. 2, i stedet for ordene „samt øvrige omstændigheder (sygdom, alderdom, gæld, større forsørgerbyrder og andre for- hold, der i væsentlig grad forringer en per- sons økonomiske stilling)“ indførte en be- stemmelse, omtrent svarende til forsorgs- lovens § 194, stk. 3, 4. punktum, der be- stemmer: „hvor det drejer sig om en pludselig forandring, der f. eks. skyldes, at en forsørger er afgået ved døden, eller at på- gældende har mistet sit hidtidige arbejde, vil udvalget dog kunne lægge den indtægt til grund, som den bidragsberettigede er i stand til efter den indtrufne forandring i forholdene at opnå, således at indtægten i øvrigt beregnes efter foranstående regler“.

Socialministeriet kan henholde sig til det således af direktoratet udtalte.

Udvalgets spørgsmål 12:

I hvor stor udstrækning (af hvor mange sygekasser) anvendes henholdsvis takst I-systemet og takst II-systemet ved ydelse af lægehjælp?

Hvilke erfaringer har man af de to sys- temers virkninger i administrativ og øko- nomisk henseende?

Svar:

Antallet af takst I kasser i slutningen af 1958 var 670.

Antallet af takst II kasser i slutningen af 1958 var 874.

De samlede udgifter til lægehjælp i 1958 var 93,5 mill. kr. Heraf var udgiften i takst I kasser 67,2 mill. kr. og i takst II kasserne 26,3 mill. kr.

Fra forretningsudvalget for De sam- virkende Centralforeninger af Sygekasser i Danmark har direktoratet for sygekasse- væsenet indhentet følgende udtalelse:

„Af vor seneste opgørelse (1959) over for- holdet mellem anvendelse af takst I og takst II fremgår det,

at 689 sygekasser med 1 927 000 med- lemmer yder lægehjælp ved alment prak- tiserende læger efter takst I, og

at 894 sygekasser med 630 000 medlem- mer yder lægehjælp efter takst II.

Takst I anvendes af sygekasser i hoved- staden og købstæderne.

Desuden anvendes takst I i sygekasser med store bymæssige bebyggelser samt i en